

Operațiunea „Denigrarea” și efectele ei pe termen lung

13 iulie 2004

Gili Cârstea

Ni se spune că Satana „a îmbrăcat caracterul lui Dumnezeu cu atribute satanice, în totală contradicție cu adevărul” (RH 10.02.1891).

V-ați întrebat vreodată cum și ce a făcut Satana spre a prezenta pe Dumnezeu „îmbrăcat” cu atribute satanice? Că acesta a fost mereu scopul lui, este clar. Dar cum a realizat el practic acest lucru? Ce poți face să prezinți neprihănirea și bunătatea ca fiind crude, violente, arbitrare, capricioase, răzbunătoare, nemiloase și criminale? Istoria consemnează diferite situații când unor oameni nevinovați li s-au înscenat cele mai oribile procese, cu „dovezi,” martori "oculari," probe plantate la locul faptei și toată suita de manevre mincinoase ca să poată fi acuzați și condamnați.

Biblia este plină de dovezi ale acestui gen de manevre prin care Satana a reușit să prezinte fals frumusețea neprihănirii. Iar Dumnezeu i-a acordat toată libertatea pe care și-o putea dori în acest scop. Un exemplu elocvent este episodul cu urșii lui Elisei. Atunci când știi precis că cineva caută să deformeze caracterul lui Dumnezeu, nu este greu să înțelegi ce s-a întâmplat cu adevărat la locul crimei. Acest caz merită o anchetă serioasă, căci în joc nu este nimic mai puțin decât numele lui Dumnezeu.

Înregistrarea din 2 Regi este lapidară. Omul lui Dumnezeu a fost jignit, de supărare el a blestemat copiii, au ieșit ursoaicele din pădure și i-au sfâșiat. Nimic mai mult. Nici o explicație, nici un comentariu, nici o clarificare, ca o știre de la ora cinci. Un caz simplu, la prima vedere. Nu și pentru anchetatorul serios, care știe că cele mai simple cazuri se dovedesc a fi cele mai complicate, iar prima impresie poate fi extrem de înșelătoare. Așa este și aici.

Betelul era inima idolatriei lui Israel. Acolo oamenii pierduseră cunoașterea lui Dumnezeu, iar sfatul și apelurile Sale erau tratate cu dispreț. Poporul alesese alți dumnezei. Tatăl ceresc nu Se impune cu forța acolo unde nu este dorit; așa ne-a învățat Hristos. El Se retrage, după îndelungi avertizări și cu mare durere sufletească. Harul protector nu mai acoperea Betelul și pe locuitorii lui, care nu pierdeau nici o ocazie de a batjocori pe solii Domnului. Ce ocazie formidabilă pentru operațiunea „Denigrarea”! Venise ocazia de aur pentru Nimicitorul. Harul fusese limitat, devenind inoperant, iar omul lui Dumnezeu era în zonă. Scena era pregătită pentru capcana veacurilor. Acum sau niciodată. Copiii au fost aduși repede în perimetru, ursoaicele erau aproape iar mânia lui Satana cât se poate de aprinsă.

Ce aveau copiii aceia cu profetul Domnului? Nu se puteau juca din pricina cheliei lui? În Betel, Dumnezeu și solii Lui erau un spectacol zilnic. Acasă sau la școlile profetilor, batjocura

era în meniul principal. Ironiile fine, ca și opoziția deschisă, au o influență puternică asupra tinerilor, iar profesorii au cea mai mare vină pentru moartea lor. Spiritul lui Satana, nutrit în ciuda avertizărilor divine, devine o forță stăpânitoare căreia oamenii nu i se mai pot împotrivi. Ei devin astfel figuranți în scenele sângeroase pe care Satana le regizează pentru denigrarea lui Dumnezeu.

Așa s-a întâmplat și aici. Copiii aceia, victimele cruzimii lui Satana, au modelat concepția poporului ales despre caracterul lui Dumnezeu până în ziua de astăzi. Morala era evidentă: „Râzi de omul lui Dumnezeu și vezi ce urmează...” Ascuns de ochiul public, Satana a făcut ca toate aceste fărâdelegi să fie așezate în spatele lui Dumnezeu. El, purtătorul de poveri, nu a fost crezut. Faptele erau evidente, iar concluziile clare. Dumnezeu este aspru, sever, arbitrar, crud, violent, vai de cine nu se teme de El. Adversarul nu dorea nimic altceva decât ca poporul să-I slujească lui Dumnezeu de frică. Fiind odată heruvim acoperitor, el știa foarte bine că „Dumnezeu așteaptă de la toate creaturile Sale o servire din dragoste – servire care izvorăște dintr-o apreciere a caracterului Său. El nu găsește plăcere într-o ascultare forțată, ci oferă tuturor o voință liberă, ca ei să-I poată servi de bunăvoie” (PP 34). Dacă putea promova o ascultare forțată, el reușea cea mai mare performanță pe care o putea atinge, căci o asemenea devoțiune deformată este extrem de greu de sesizat și în același timp fără valoare. Astăzi miliarde cred că slujesc lui Dumnezeu din dragoste, când, în realitate, egoismul este motorul principal, iar credința lor fundamentală este că „Dumnezeu va pedepsi până la exterminare” pe toți cei care aleg să-și exercite libertatea altfel decât dorește Dumnezeu.

Ne vedem noi locul în masa aceasta imensă de adoratori ai iubirii sub amenințare?

Mâine vom încerca să înțelegem ce este cu „blestemul Domnului” și care sunt consecințele unei asemenea credințe.
